

În această perioadă călătoresc, fac parte din delegații oficiale care se deplasează frecvent peste hotare la consfătuiri sau congrese, pentru schimb de experiență și vizite de prietenie.

În 1959, cu ocazia acțiunilor de îmbunătățire a compoziției și de strângere a rîndurilor, Valentina Vrînceanu este exclusă, din cauza originii sociale nesănătoase, ale cărei influențe sînt descoperite în întreaga ei activitate. La ședința de excludere, doctorița Vrînceanu nu explică mulțumitor motivul pentru care găzduiește de mai mulți ani pe mama sa și, mai ales, de ce a încredințat mamei sale, soția inginerului Vrînceanu, deținut ca element reacționar, colportor de glume și știri false despre realitatea noastră, educația singurei fiice, Dolores, acum în vîrstă de 10 ani, pionieră fruntașă la școala specială, care trebuie ferită de contactul cu elementele declasate, aparținînd vechii societăți. Doctorița Valentina Vrînceanu nu dă răspunsuri limpezi privitor la faptul dacă avea cunoștința de pachetele pe care mama sa le trimitea deținutului Mihai Vrînceanu sau dacă citise cărțile poștale pe care Rodica Vrînceanu le scria inculpatului. De asemenea, fosta directoră Vrînceanu nu poate justifica internarea pe două luni, fie și în stare gravă, a bolnavei Rodica Vrînceanu, care nu avea drept de spitalizare la o unitate cu circuit închis.

În octombrie 1959 este pus în discuția organizației și fostul șef al secției industrie a organului central. Retrogradat în funcția de simplu redactor, tovarășul Cotigă Vasile este sancționat cu vot de blam pentru modul neprincipial în care a lucrat cu oamenii, pentru sectarism, autoritarism și individualism, ca și pentru influențele mediului familial nesănătos, vizibile în disprețul cu care își trata colaboratorii, în aroganța cio-coiască pe care o manifesta luînd decizii de unul singur, care trebuiau executate fără crîcnire, ca

în vechea armată burghezo-moșierească. Se dă citire, cu această ocazie, unui bilet de recomandare scris de un oarecare Stamate, cîndva important activist cultural, pe baza căruia fusese angajat tov. Cotigă la ziarul central, în 1946. Din referatul asupra numelui Geo Stamate rezultă că acesta, cîndva gazetar de mîna a doua la Constanța și afacerist notoriu în port, s-a dovedit un abil impostor, element vicios, demagog, care a indus în eroare mulți ani organele competente, promovînd pînă la înalte funcții de răspundere, înainte de a i se descoperi trecutul și de a fi demascat ca odioasă unealtă a vechilor clase.

Din noiembrie 1959 pînă în februarie 1960 tovarășul Cotigă este internat într-un sanatoriu de boli pulmonare. În aprilie 1960 este transferat la Comitetul pentru Apărarea Păcii, în funcția de șef al serviciului evidență. Se achită de îndatoriri, nu există plîngerii împotriva sa. În octombrie 1960 este promovat adjunct al redactorului-șef la publicația Comitetului Național pentru Apărarea Păcii. Din referințe rezultă că se comportă în noua sa muncă la fel ca și în cele anterioare, sînguincios, punctual. Nu întreține decît stricte relații de serviciu, nu bea, este disciplinat și sever. Nu se dă în lături de la ore suplimentare, uneori rămîne la serviciu pînă seara tîrziu, inițiază acțiuni în vederea popularizării publicației. În cadrul organizației din care face parte nu mai ia însă cuvîntul, are o activitate ștearsă, ca și cum nu ar fi avut experiența unui cadru din aparatul central.

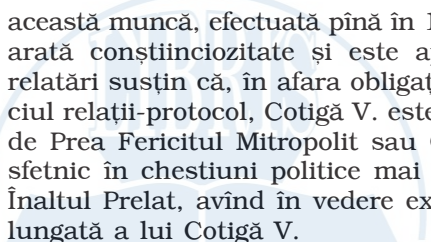
Începînd cu anul universitar 1960, tov. Cotigă Vasile urmează cursuri la Facultatea de Științe Economice pentru a-și completa studiile. Promovează regulat examenele, cu calificative medii. Diploma pe care o obține este înscrisă, ca și restul actelor sale, pe numele schimbat, Victor

Scarlat, pseudonim cu care publicase la început în presă.

În 1963, tov. Cotigă Vasile, prezent la înmormîntarea mamei sale, întîlnește în orașul natal pe dl John Lama, cetățean canadian, plecat din România în 1936, fratele Smarandei Cotigă, un unchi despre care tov. Cotigă susține că nu ar fi avut cunoștință pînă în acel moment, motiv pentru care nu îl trecuse în fișa personală. Este cert că, începînd cu 1965, tov. Cotigă și mai ales soția sa Valentina, născută Vrînceanu, întrețin, cu mari întreruperi, corespondență cu numitul John Lama din Toronto. De asemenea, din 1966, Valentina Vrînceanu reia legăturile, prin scrisori, cu familia Marius Vrînceanu, plecată din țară în 1945 și stabilită la Milano, în Italia.

În 1964, tov. Cotigă V. face demersuri la foruri pentru a fi reîncadrat la organul central de presă, secția industrie sau secția agricolă, la care lucrase. Continuă să funcționeze la revista Comitetului pentru Apărarea Păcii și, cînd publicația își restrînge activitatea, trece din funcția de redactor-șef adjunct, suprimată, ca șef serviciu relații. Cînd publicația este desființată, tov. Cotigă V. reușește să fie angajat în Ministerul de Externe. În 1971, părăsește această muncă, incompatibilă cu legăturile sale de familie peste hotare și cu faptul că fiica sa, Dolores Scarlat, plecată într-o excursie în Turcia, se lasă ademenită de mirajul unei vieți plăcute și se stabilește definitiv în Belgia.

Pe baza recomandății tovarășului Petru Petru, care îl cunoștea din perioada devierilor, reabilitat acum și numit într-un post de conducere la Departamentul Cultelor, tov. Cotigă V. obține un serviciu la o publicație religioasă a Mitropoliei sau a Bisericii Catolice, nu se știe exact, unde este promovată, se pare, după o scurtă perioadă, în serviciul Protocol. Din referințe rezultă că și în

această muncă, efectuată pînă în 1973, Cotigă V. arată conștiinciozitate și este apreciat. Unele relatări susțin că, în afara obligațiilor din serviciul relații-protocol, Cotigă V. este folosit uneori de Prea Fericitul Mitropolit sau Cardinal și ca sfetnic în chestiuni politice mai dificile pentru Înalțul Prelat, avînd în vedere experiența îndelungată a lui Cotigă V.

II.3

Tînăra zăcea de multă vreme în balansoarul din fața oglinzii, se privea în oglindă, dar nu se vedea. Avea nevoie de liniște, perfectă concentrare, așa s-ar fi zis după absența cu care se legăna de cîteva ore în balansoarul roșu. Mai curînd, prelungea delăsarea... Liniștea și izolarea în care își începea de mai multe săptămîni dimineața le obținea, se pare, într-un mod cu totul original, întretinînd, indiferentă, vacarmul: vocea crainicului radio, frenezia casetofonului, soneria prelungită a telefonului...

Nu comitea nici un gest să curme gălăgia, de parcă nu auzea nimic. Încerca, din cînd în cînd, să continue scrisoarea pe care o ținea pe genunchi, dar cuvintele nu prea veneau sau se pierdeau înainte de a le prinde.

Frumoasa dimineață de primăvară rămînea departe. Prin ferestrele zăvorîte și prin perdelele groase nu răzbătea prospețimea răcoroasă a noului anotimp.

Îmbrăcată în blugi, goală de la brîu în sus, cu picioarele goale întinse pînă la tăblia biroului masiv, tînăra se înfățișa în acord cu imaginea comună a juneții nepăsătoare, cum stătea bine unei domnișoare poliglote, sportive și cinice. Arăta mulțumitor, cum o cerea media inexpresivă

impertinentă a seriei. Tunsă scurt, băiețește, cu ochii mari rimelați încercănați și sîinii maturi, ca și trupul, de altfel, solid, lipsit de ezitare. O domnișoară timidă, de fapt, așa susțineau părinții, eminentă politehniciană, afirmau profesorii, haioasă-mișto-de-comitet, admiteau colegii.

La casetofon Ray Charles, la radio teatru pentru copii, la telefon Sorin, desigur, care suna dezlănțuit, ore în șir, în fiecare dimineață, dar nu se obosea s-o viziteze la domiciliu pentru a afla, în sfîrșit, ceea ce ținea neapărat să afle. Lui Sorin îi și scria, cîte un rînd pe zi, o mică povestire care să-l lămurească, atunci cînd va găsi plicul, cum și de ce... Nu era doar explicația acestor ultime două săptămîni de dispariție și tăcere, voia să-i ofere, la despărțire, motivația pe care o descoperise ascunsă, undeva, în cutele color ale copilăriei privilegiate din care, trebuia să recunoască, se înfruptase ca puțini alții. În chestiunile astea nici nu știi exact ce cum cînd te-a apucat, așa că stăruința biruitoare a tinerei avangardiste de a afla, totuși, cauza, nebuloasele impulsurilor inițiale, încă vagi și contradictorii, confirma, nu-i așa, calitățile teoretice și aplicative ale studentei fruntașe.

Nu se adunau prea repede cuvintele, un rînd-două pe zi. Iată că, pînă la urmă, obținuse totuși aproape două pagini de caiet, pe care le tot recitea, fără entuziasm.

„Eram încă elevă cînd am beneficiat, printre atîtea alte înlesniri datorate tovarășului tată, de întîlnirea într-o vacanță petrecută la noi acasă cu fragila Yvonne, colega mea elvețiană. Făceam pe mine, ce să-ți mai spun, sfială și admirație. O priveam ca pe zîna de aur. Așa degajată, veselă. Și-apoi hainele, bineînțeles, micile secrete libertine, atît de importante la vîrsta aceea. N-avea nici o frînă, nici o teamă, nici o îndoială. Știa ce va face, unde va călători, perfect sigură

pe ea și pe tot. Pînă am înțeles că e o tîmpită, Sorine. Adică nu era tîmpită, pur și simplu eram mai deșteaptă, mai frumoasă, mai cultă, dar timidă, șovăielnică. Nu puteam să-i opun ceva sigur. Eram incomparabilă, asta era... o spun cu toată obiectivitatea, dar dacă aveam să ne întîlnim peste 20 ani situația n-avea să-mi fie mai favorabilă. Dimpotrivă, fandosita avea să mă copleșească, știam, cu hainele, și cremele, și călătoriile, și cu siguranța «personalității». Fermă pe tot ce spunea și făcea, că doar «fiecare individ are ceva al lui și are dreptate», așa spunea fiecare gest al ei. M-am tot gîndit, dar pe atunci tovarășul tată nici n-a vrut să mă asculte pînă la capăt.“

Frazele astea umpleau doar prima pagină. Autoarea își dădea seama că era o relatare oarecare, dar n-avea putere să explice de ce banalitatea n-ar fi trebuit disprețuită, faptul că adevărul ei era și cel al unei manichiuriste, să zicem, nu anula, totuși, adevărul. Care ăsta era, Sorine, ar fi vrut să strige, degeaba încercăm să găsim satisfacții în neputință și eșec și atîtea inutile complicații.

Dar n-avea, într-adevăr, nici un chef n-avea să mai citească și pagina următoare, probabil că tot vorbe răsuflete. Parcă îl vedea pe arogantul Sorin țuguind disprețuitor buzele: „ia te uită unde se ascunde midineta, modista, pițipoanca... cerebrala pe care n-o mai puteam vindeca de Kierkegaard și Einstein!“.

Cum să-i explici că femeia simte ceea ce partenerul, pe care abia alte vîrste îl vor normaliza, restituindu-i instinctul realului, va înțelege cu adevărat doar peste 20 de ani.

Țanc, casetofonul se oprise. Așa că filosoafa sălta, într-un picior, pînă la birou, să schimbe banda. În oglindă, lucea goliciunea. Femeia văzu, se privi. Își vedea sîinii mari și palizi, îi ținea,